

23. žalm patrí medzi najznámejšie žalmy a je dosť pravdepodobné, že je vôbec najznámejším zo žalmov. Ak sa ľudia rozhodnú naučiť sa nejaký žalm spamäti, 23. žalm najčastejšie býva prvou voľbou. A je tak zrejmé jeho poslanstvo, až má človek strach k nemu niečo povedať, aby ho svojimi slovami nerozriedil.

Tento žalm nie je teoretickou básňou napísanou kdesi od zeleného stola. Tieto slová vznikali vďaka životným skúsenostiam a zdá sa, že vďaka ťažkým životným skúsenostiam. Nevieme cez koľko a akých sklamaní a ťažkostí si prešiel autor žalmu, ale je isté že žalm je plodom dlhého rozjímania. Krok za krokom sa dostával k stále dokonalejšiemu poznaniu a pochopeniu svojho života i Božieho pôsobenia. Z Božej milosti mu bolo dopriate prebojovať sa k istote, že Boh je stále s ním, stará sa oňho a nikdy ho neopustí: „Pán je môj Pastier, nič mi nechýba.“

V žalme máme pred sebou konečný, zrelý prejav jeho viery v Božie vedenie, prejav jeho životnej istoty. Nie každý človek sa vo svojom poznaní dostane tak ďaleko. Mnohí sa zaseknú na svojom sklamaní z prežívaných ťažkostí, sklamaní z toho, že Boh dovolil, aby na nás ťažkosti a problémy dopadli. Zostanú stáť vo svojom hneve na Boha, zatvrdia si srdce. Ľutujú seba samých a nariekajú nad svojím osudom.

Tento žalm, tak isto, ako celá Biblia, nám nesľubuje, že nás v budúcnosti nič zlé nepostretne. Naopak, je celkom pravdepodobné, že budeme kráčať „tmavou dolinou“ utrpenia. Tmavá dolina – to sú ťažkosti, bremená, bolesti a utrpenia, ktoré musíme niesť vo svojom živote. Tmavá dolina – to je aj údolie smrti, cez ktoré bude raz musieť prejsť každý z nás. Autor žalmu ale dospel k poznaniu, že týmto údolím možno kráčať bez strachu, „lebo ty si so mnou.“

Keď dnes kresťania počujú slovo „pastier“, spravidla sa im vybaví postava kňaza, biskupa, pápeža, možno aj samotného Ježiša, než

človeka, ktorý pasie ovce alebo kravy. Ak chceme dobre porozumieť posolstvu 23. žalmu, bude dobré vyjsť z toho, čo sa pri tomto vybavilo Dávidovi, než z toho, čo si predstavíme my. On mal skúsenosť pastiera zažitú (ja som maximálne ako dieťa pásol husi), vedel, čo toto vyjadrenie znamená. Pastier spĺňal predovšetkým dve úlohy: staral sa o dobrú pastvu pre ovce a chránil stádo pred divou zverou. Dávid, keď hovoril, že Pán je jeho Pastierom, teda myslel predovšetkým na to, že Boh ho sýti (chlebom i svojím slovom) a chráni.

To máme od Boha čakať aj my. Je zaujímavé, že až na niekoľko malých výnimiek v Starom zákone Boh síce je nazvaný ako pastier, ale bez prívlastku „dobrý“. Tento titul je akoby rezervovaný pre „toho, ktorý má prísť“. Stáva sa preto znakom mesiášskej doby, a to je aj dôvod, prečo ho počúvame aj v adventnom období. Odpovedáme ním na čítanie z proroka Izaiáša, ktoré hovorí práve o tej Božej starostlivosti o nás. Učme sa aj my žiť v dôvere v Božiu starostlivosť, aby sme nezostali zaskočení, keď nás postretnú ťažkosti a utrpenia. Aj nás nech sprevádza myšlienka: „Lebo ty si so mnou.“ Pbjk!

